

25.7x19.24	1	19	עמוד 1	הארץ - כותרת	10/08/2018	64740921-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציווינו - 80790						

על ציונות ואזרחות שווה

לשון, חינוך ותרבות".

ולשון המקפלת לא רק עקרונות אוניברסליים

אליא גם את חזונה של הציונות. בשיטה הנשגבת ביותר — והקשה ביותר — של הציונות, קראה מגילת העצמאות לשותפות, לא להדרה ולפלהה. כפי שאין היא רוצה להבטיח בלשון חדה "שוויון לא-חברתי ומדיני" ולא רק אישלי לכל אזרחיה, גם אין היא נרתעת מלוחוכיר במפורש את קיומו של עם אחר בתקומת מדינת היהודים העומדת לפוק: "אנו קוראים... לבני העם היהודי תושבי מדינת יש' ראל... ליטול חלקם בبنין המדינה על יסוד או-רו-חות מלאה ושווה".

דברים אלה מילאו את אוחזי ישראל — ואת היהודי העולם — בגאותה. ניסוחים קאנוניים אלה ביטאו בעוצמה ובכיבתה את ה"אני מאמין" הציוני, בעת שעוצם קיומה של המדינה החלשה והענינה היה מוטל על כף המאונינים. אין שום סיבה להתחמש להם עתה, כשישראל חוכה, מבוססת ועשרה. כל מי שמע בעזרות בכיר רבין את תח אלוף במילואים אמל אסעד קורא קטועים אלה מגילות העצמאות, לא יכול היה שלא להתרגש. וזה ממשועה של אזרחות ישראלית שוויונית.

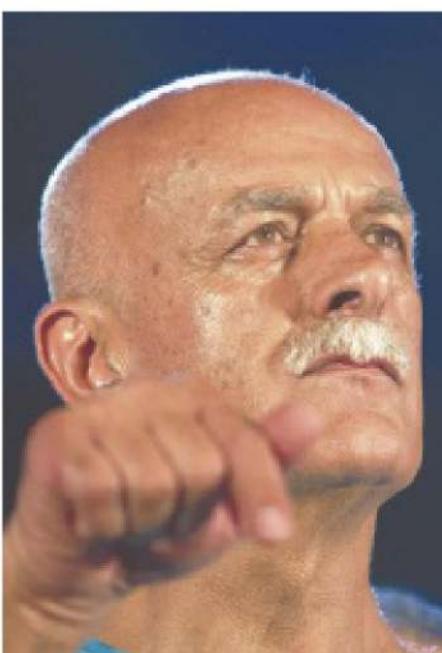
כולנו יודעים שלא הכל מומש, אבל זה היה החן, וה היה האפק המוסרי שמייסדי המדינה שאפו אליו במקומם ואთ יש לנו היהם חוק אנטזנטורי ומפני לה, שמתכווץ בדلت אמות של עצמו ומבטאת חסר ביה תחון עצמי, ולא תחוות גאויה ועוצמה.

יתכן שנתנו לא שם לב לך, אבל המלה "ציונות" לא נזכרת בחוק. זה כמובן אירוני, אבל אולי טוב שכך: לפחות שמה של הציונות לא ישא לשוא בחוק מביש זה.

יש רק דרך אחת לבטל את חוק הלאום ולהסידר את החרפה הזאת מעליינו: לעגן את מגילת העצמאות, ככתבה וכלשונה, בחוק יוסה. מבחינה פרוצדורלית ופרלמנטרית והעשי להיות קשה ומורכב, אך מהותית ניתן לגיס למטרה זו צבוריים רבים ורוחבים מכל ציוויליזציה והחברה האורתודוקסית בחודשים הקרובים, ותחת הדגל הזה יש להתכלד, ביהود אמי'ם ומדי הבהירות. מענין היה לראות את נתנו לאו-

אסעד המשמעות של אזרחות שוויונית
צילום: מוטי מלודו

היתכן שנתנו לא שם לב שהמלה "ציונות" לא נזכרת בחוק הלאום? לפחות טוב שכך. לפחות שם הציונות לא נישא בחוק המביש לא נישא לשוא בחוק המביש

כל אזרחיה. אין סתירה בין השתיים. שוויון לא-רוחים העربים הוא מיסודה של הציונות. שוויון לא-רוחים העربים גם מנשכי מגילת העצמאות. במסמך,

כך סברו גם מנהשי מגילת העצמאות, נא"ז שחויר בעיקר על ידי דוד בן-גוריון ומה שרת, נא"ז מרדו בדברים חד-משמעותיים, וישראל הייתה לאורם במשך 70 שנה. כדי לחזור ולהזכירם, כי מגילת הערבית כלשון רשות הכס ולבולי המדינה; מסיבה זו היא קבעה את אלה של האזרחות. מסיבה זו היא קבעה כי טוב צמאות היא היא המסמכ המכונן שגורר את המוגל שבופת הרצל בבל: "ישראל תקים שוויון וכוונות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה כל' גבדל דת, גוע ומיין". ועוד: "(ישראל) תבטיח חופש דת, מצפון,

ולא בחדס — ללשונם בהופעתם בכתי משפט ובפוניותיהם למוסדות המדינה; מסיבה זו מונתקת לאזרחי ישראל העربים הזכות ליחסן וכבר בלבונם וברבותם. אני נאיבי: לא כל הדברים הללו מומשו באופן שבו היו צרייכים להתmesh, אך אלו עקרונותיה של מדינת ישראל, ובמסגרתם התקיים המפרק העדני בין הרוב היהודי למייעוט היהודי, גם בתנאים הקשים של מלחמה ובסיכון מתמשך.

לאחר קבלת החוק התגאה נתנו כי מדריך

בר באירוע המכון, המשלים תהליך שבו החל הרדי-

צל בקורס ציוני הראשוני. קצת ענוה לא הייתה

מיוקה, אבל ההיתלות בהקשר זה דוקא בהרצל

מעידה — עם כל האכבוד לדראש הממשלה — על חור-

סר התמצאות במשנתו של חוויה המדינה.

בסמך ציוני מכון כדי להזכיר את ספרו

של הרצל "אלטנוילנד" (1902), שבו הוא מש-

רטט את דמותה של מדינת היהודית לאחר הקי-

מתה. הוא כותב כי במדינה היהודית תהיה וכות-

אורחות שווה לתושבי הארץ העربים — בספרו

אחד מהם הוא גם מנהיגי החברה החדשה —

והעלילה הפוליטית של הרומן מתרת מערצת

בחירות האמורה להתקנים-ב-1923, וכבה מופיעה

מספרים גוננטי היהודים את שוויונם האורחית. במע-

הארץ הלאי-יהודים את שוויונם האורחית. במע-

רכת בחירות סוערת מובסת המפלגה הגוננטית

ישראל מbulletins שוויון וכוונותינו בבחירה

המפלגה האנטישמית בוינה, שנגינחנו בבחירה

להרצל. שוויון וכוונותיהם של האזרחים העربים

מובטח. בלבד ימינו, מבחן הרצל מדינת

היהודים היא מדינת הלאום היהודי — ומדינת

שלמה אבנרי

23-22 בדצמבר 1789 התקיים באסיפה הלאומית הצרפתית דיון על הענקת שוויון זכויות ואמנציפציה ליהודים, אחד מתומכי המהלך היה הרון סטניסלאס דה קלרמון-טנער. בנאום היסטורי הוא קבע שזכויות אוורה שותה חייבות להינתן לכל, בלי להתיחס למחלקה ידים או לדתם. אולם לבסוף סיג שהapk ברבות הימים לאבן ריחיים על צווארה של האמנציפציה: "ליהודים כפריטים — הכל, יהודים כאומה — לא כלום".

בנסיס תפישה זו מונחת טעות יסודית בהבנת מהות האנושית. אין פלא שאר על פי שתפיסה זו העניקה ליהודים זכויות אחרות, היא גם בכיה בסופו של דבר להתפתחותה של תולדותה לאומית יהודית ול' צמיחה הציונית. תפישה זו מעתלת מכך שא-אי אפשר להפריד בין זכויות אוורה אישיות לבין תולדותן, לתרבותן, למסורתן, לשונג, לדתן, לזכרון ההיסטורי שלו — בקיצור, לכל מה שהוא יוצר אגושים מertos מבודד חסר תוכנות לי' שות בעלת תודעה, רצון והות עצמאי. לכל אדם יש שם ולא רק מס' סידורי במרשם האוכלוסין,ומי' שמתעלם ממקצת התכונות המgelם את אישיותו של האדם שלו, בסופו של דבר, את עצם אישיותו ואנו שיותו. אי-הכרה ביכולתו וביכולתו של האורח לכ-טא תוכנות אלה הן כפרט והן חבר בקבוצה החשש במוחו היה בגעת תמורה בשווין האורח, וכבר השו יהודים רבים גם לאין אחר האמנציפציה.

התעלמות מהתכנים המשmis של מרכיבי אישיותם של אורחיה ישראל העarbim איפיניה את תגובתו של ראש הממשלה למחלאה נגד חוק הלאום, שנבעה מכך שאין בחוק וה שום אוכור לקיום של צבוריים לאי-יהודים במדינת הלאום היהודית ול' כוונותיהם בתור שכאה. בנימין נתנו מחד דבר ממש בלבונו של קלרמן-טנער כשהוא טוען כי חוק מדינת היהודית, שמייצגם של מbulletins שוויון וכוונותינו בבחירה להרצל, משבט אידיוזיטי אינדי-יהודיאלי-סטיטית צרה, המבטייה אויל' את וכות הבחירה וכוונות הקניין של כל אוורה, אך מעתלת מכך שיש היבטים אחרים של האזרחות והשיכנות האורחית של מי שאינם יהודים.